

šenou komisi a rozhodčí soud podle čl. 73 a násl. této smlouvy. Je-li tomu tak, přísluší žalujícímu ústavu, jak správně již doličil soud prvé stolice, oprávnění, uplatňovati soukromoprávní nároky proti žalovanému farnímu obročí pořadem práva. Že odvolací soud řešil spornou otázku s hlediska V. části uvedené státní smlouvy, je nesprávné již vzhledem na zvláštní předpisy její VII. části. Jelikož prozatím jde pouze o námitku nepřípustnosti pořadu práva, není potřebí zabývati se otázkou, jaký význam má pro zažalovaný nárok okolnost, že evidence katastru v Českém Těšíně udala jen přibližnou výměru parcel, které z nemovitosti žalovaného obročí připadly do oblasti Čsl. republiky, a že dosud nenastalo přesné rozdělení hypotekárních dluhů mezi žalujícím ústavem a republikou Polskou.

Čís. 7110.

Předpis § 54 čís. 3 ex. ř. platí zvýšenou měrou pro exekuční žádosti, v nichž se již navrhuje znění usnesení a jež se povolují razítkem.

V návrhu na exekuci uhražovací není obsažen návrh na exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R I 381/27.)

Návrhu na povolení exekuce pro vykonatelnou pohledávku soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle § 1 čís. 1 ex. ř. může exekuce k vydobytí vykonatelného pohledávání býti povolena na základě rozsudku pouze tehdy, není-li alespoň propůjčen opravný prostředek, jenž by exekuci zastavoval, a podle § 505 c. ř. s. staví se včasným vznesením dovolání právní moc a vykonatelnost napadeného rozsudku v rozsahu dovolacích návrhů až do vyřízení opravného prostředku. Ježto proti rozsudku vrchního zemského soudu ze dne 18. listopadu 1926 podáno bylo dovolání, nenabyl rozsudek I. stolice posud moci práva a neměla proto býti exekuce k vydobytí pohledávání povolena. O exekuci ku zjištění pohledávání nebylo žádáno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení jest správně odůvodněno. K vývodům dovolacího rekursu, které jsou v několika směrech v rozporu se spisy, se **do** dá v á t o t o: Dne 24. září 1926 žádala vymáhající věřitelka o povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí k vydobytí vykonatelné pohledávky. Tato žádost byla zamítnuta, protože proti rozsudku bylo podáno odvolání. Dne 7. ledna 1927 opětovala vymáhající věřitelka tutéž žádost, připojivši poznámku: »Reprodukováno po pravomoci rozsudku.« I tato žádost byla zamítnuta, protože bylo podáno dovolání. Konečně podala vymáhající věřitelka tutéž žádost po třetí dne

15. ledna 1927, připojivši dodatek na rubu žádosti, že žádá, by jí byla povolena exekuce zajišťovací. V textu žádosti, v nástinu usnesení, které navrhovala, byla vyškrtnuta slova »vykonatelné« a »prodejem«, ale bylo tam ponecháno původní znění »k vydobytí« a na rubru byla ponechána slova »návrh na zabavení, uschování a prodej«. První soud povolil exekuci razítkem »dle návrhu«, ponechav podání nezměněné. Exekuční soud provedl zabavení pro vykonatelnou pohledávku, tedy exekuci uhražovací, nevyškrtnuv v zájenním protokole ani na první ani na třetí straně slovo »vykonatelná«. Podle znění usnesení, které je jedině rozhodno, nemohl věci ani jinak rozuměti. Jest tedy tvrzení dovolacího rekursu, že byla žádost proměněna »jak z kontextu jest zcela patrné« na exekuci zajišťovací a že bylo nahrazeno slovo »vydobytí« slovem »zajištění« a že první soud povolil zajišťovací exekuci — vesměs v rozporu se spisy. Chtěl-li tak povolující soud učiniti, měl dříve vrátiti žádost k opravě, by předešel nutným omylům. Podle § 54 čís. 3 ex. ř. musí žádost obsahovati jasné označení způsobu exekuce a všechny údaje, které jsou důležité pro opatření soudu exekuci povolujícího nebo exekučního. To platí zvýšenou měrou pro žádosti, ve kterých se již navrhuje znění usnesení a které se povolují razítkem, neboť pak se stane obsah navrženého usnesení skutečným soudním rozhodnutím. Proto ukládá nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 41 Věst. v § 12, jak soudcům, tak soudní kanceláři za povinnost, aby důkladně zkoumali obsah návrhů co do úplnosti a souhlasného znění všech stejnopisů. Stěžovatel jest také na omylu, domnívaje se, že bylo povinností rekursního soudu, by povolil aspoň exekuci zajišťovací, protože prý návrh na exekuci zajišťovací jest obsažen již v návrhu na exekuci uhražovací. Podle výslovného předpisu §§ 370 a 371 prvý odstavec ex. ř. jest i při exekuci zajišťovací třeba výslovného návrhu a tento návrh byl by musil býti pojat do textu navrženého usnesení, což se nestalo.

Čís. 7111.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Rozsah ručení podle § 2, druhý odstavec, zák.

Tím, že někdo byl ředitelem neprotokolované společnosti a že jako takový vystupoval, nelze o sobě nahraditi náležitost § 2 zákona, že jednal jménem společnosti.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, Rv I 78/27.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném Václavu H-ovi zaplacení 30.000 Kč z důvodu jeho ručení podle § 2 zákona o společnostech s r. o. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odůvodněna jest výtká, že se první soud neřídil ve všem při rozhodnutí sporu právními názory zdejšího zrušovacího usnesení, ač byl jimi podle § 499 c. ř. s. vázán. V tomto usnesení ze dne 18. června 1925 vyslovil zdejší jako odvolací soud právní názor, jež také blíže